

tuuride ja vestete kogu »Knock-out« (Tallinna, 1928).

»Õitsituled« I (1922); Hoi a Ronk, Eesti karrikatuur (»Õitsituled« II, 1923).

A. V.

TÕNISSON, Jaan, riigimees, ajakirjanik, ühistegelane, sünd. 10. XII 1868 Viljandi maak. Viljandi v. Mursi talu omaniku Jaan T.-i pojana, õppis aa. 1878—81 Tusti küla-koolis, a.-st 1881 Viljandi klk.-koolis, kust ta C. R. Jakobson'i austajana õpetajaga kokku põrgates lahkus, siis Viljandi linna algkoolis F. Kuhlbars'i (vt.) juhatusel ja sealsamas kreiskoolis ning viimati Tallinna gümnaasiumi viimases klassis, mille lõpetas dets. 1888. Aa. 1889—92 õppis ta õigusteadust Tartu ülikoolis, lõpetades selle *cand. jur.* astmega. Üliõpilasena liitus T. eesti korporatsiooni *Fraternitas Viliensis*'e asutajatega ja oli selle ettevõtte äpardumise järel tegev Eesti Üliõpilaste Seltsis, toimides aa. 1891—92 selle esimehena; ka töötas ta kaasa Eesti Kirjameeste Seltsis, võttes eriti osa seltsi uuendamiskatseist ühes V. Reiman'i (vt.) j. t. 1893. a. alul astus T. »Postimehe« toimetusse, kus töötas kuni s. a. sept., põrgates ajakirjanikuna m. s. õige teravalt kokku A. Grenzstein'iga (vt.). Selle järel toimis T. järgm. a. Tartus peetud IV üldlaulupeo kirjatoimetajana, kellena tal tuli teha rohkesti õhutamist ning korraldamistööd. A.-st 1894 kuni sügiseni 1896 oli T. ametis Venemaal Orelli ringkonnakohtu juures kohtuameti-kandidaadina ja kohtuuriijana. Kui K. A. Hermann (vt.) 1896. a. tahtis loobuda »Postimehe« toimetamisest ja väljaandmisest, omandas T. ühes O. Kalda (vt.) ja K. Kopliga V. Reimani, H. Kopli j. t. abil »Postimehe« ja hakkas seda 15. XI 1896 alates välja andma ning toimetama, esitsa ühes K. A. Hermann'iga, siis 1. XII 1896 alates ainsa vastutava toimetajana ja väljaandjana ning varssi ka ainsa omanikuna. 1898 asutas T. Tartus oma trükikoja ja raamatukaupluse. 1901. a. tuli »Postimehele« juurde kuukiri »Lasteleht«, 1902. »Tervis«, 1905. a. pilkeleht »Sädemed« ja 2 korda nädalas ilmuv »Elu«. 1902.—05. a. andis T. Tartus välja Pärnust ületoodud ajakirja »Linda«. »Postimehega« on T.-i elu ja tegevus olnud ligidalt seotud kuni praeguseni (1929), kuigi ta ajutiselt tegelikust toimetamise tööst eemal on seisnud ning ainult väljaandjana alla kirjutanud. »Postimehes«, samuti »Lindas« ja teisel on T. avaldanud väga suure arvu artikleid, mis puudutavad pea kõiki rahvatulunduse, politika ja kultuurielu alasid, ning on omandanud silmapaistvama koha Eesti ajakirjanikkude hulgas. — T.-i astumisel Eesti avalikku ellu oli ärkamisaja rahvuslik-käremeelne vool osalt ühinenud

uue suunaga Vene piirimaade politikas, mis ikka selgemalt taotles muulaste ohvrikstoomist kõikvene rahvuslusele. Eesti politika mõtet ja ülesannet nähti kõige selle piiritus ülistamises, mis tuli Vene poolt, ning orjalikus alistumises riigivõimu kohalikkude esindajate vaadetele ja võtetele; Eesti rahva käekäik tehti sõltuvaks täielikult ja ainult Vene riigivõimu kandjast ja tema kohapealseist esindajast. Rahvuslik-alalhoidlikust voolust oli üks haru, A. Grenzstein'iga (vt.) eesotsas, viimaks jõudnud samale seisukohale. Nii satus rahvuslik mõte siin viimaks täielikku ummikusse. Osa rahvuslik-alalhoidliku voolu kandjaid, kes koondusid ikka teadlikumalt K. A. Hermann'i »Postimehe« ümber, säilitas ärkamisaja ideaalid, asus vähemalt sisemiselt teatavasse opositsiooni venestamisepolitika suhtes, püüdis õhutada ja elustada rahvuslikku tundeid ja hoidus tegemast labast oportunisti rahvuslikuks vooruseks, kuigi väliselt tuli mööndusi teha aja nõuetele Juba 1892. a. alul Eesti Kirjameeste Seltsis ettevõetud katses kõrvaldada seltsist silmapaistvamat ning brutaalset venestamise toetajat J. Kõrvi (vt.) püüti siitpoolt tuua väikest pööret avalikku ellu; veel julgemalt tõstis rahvuslik mõte pead 1894. a. laulupeol, kuigi siingi veel hellitati lootust, et võitluses ikka tugevamaks muutuva Vene surve vastu kodumaa sakslus on loomulikuks kaaslaseks.

»Postimehe« toimetajana jätkas T., kelle ümber koondus alatasa kasvav haritlaste ja kirjanikkude ringkond, C. R. Jakobson'i (vt.) poolt mõjuvalt algatatud ning esialgu A. Grenzstein'i ja hiljemini eriti K. A. Hermann'i poolt teataval määral edasiarendatud joont Eesti rahvuspoliitilise, tulundusliku ja kultuurilise arengu alal. Esijoones pöördus T. rahva laia des ringkondades maad võtva rahvuspoliitilise loiduse ning oportunisti vastu ning jätkas seda võitlust teadlikult terve Vene aja kestel. Rahvuslik iseteadvus on T.-ile rahva arengu ülim aste; see põhjeneb rahva iseolemise õiguse sügaval hinnangul ning on rahvalikkudele elavaks kõlblise jõu allikaks. Eesti rahvuslik mõte nõuab Eesti rahvale täielikku olemisõigust ning võimalust igakülgsest areneda, ilma et see sõltuks võimuloleva rahva või kibi heatahtlikkusest, mida tuleks ära teinida või koguni kerjata. Vastandina Grenzstein'ile, kellega varssi tekivad teravad kokkupõrked, rõhutab T., et rahvustundes on tegemist aatelite varadega ning rahvuslik elu pole mõeldav ilma oma keeleta ja oma vaimlis-hingelisele olemisele vastava kultuurita. »Aatelised asjad« ei lange tulundusliku järje tõusmisega iseenesest rüppe. Nii palju kui tsensuuriolud lubavad, näitab T. selle mõtteviisi alaväärtuslikkust, mis riigivalitsuselt aland-